

Štvrtá veľkonočná nedeľa B

Jn 10, 11 – 18

21. apríla 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Žijeme v dobe kedy sa mnohé z reálneho života presúva do virtuálneho priestoru internetu a médií. Nielen nákupy, platby za služby, často už nemusíme ani reálne peniaze zobrať do rúk, ale bohužiaľ aj naše stretnutia a vzťahy sa už presúvajú do tohto priestoru. Je to menej náročné na čas, niekomu možno vyhovuje, že pred druhým môže skryť svoje skutočné ja. A tak často sú lacnejšie nielen výrobky kupované cez internet, ale aj vzťahy. Aj bohoslužby, ktoré sa pri pandémii presunuli do virtuálneho priestoru predstavovali zároveň hrozbu, že sa stratí ozajstný vzťah, ktorý pri bohoslužbe, pri spoločenstve sláviacom Krista, vzniká.

Práve dnešná nedeľa nám oproti tomu predkladá obraz Ježiša Krista dobrého pastiera. V posledných obdobiach si uvedomujeme, že to nie je ľahký ideál, naopak jeho náročnosť naznačuje aj to, že kňazských vysviacok je z roka na rok menej. Ale napriek tomu cítime, že táto služba napriek všetkej náročnosti je potrebná.

Čo nám hovorí obraz dobrého pastiera? Možno pre mladších je problém mu správne porozumieť, pretože pastieri sa z nášho života už vytratilí. Poznajú ich už len z reklamy na mliečne výrobky a na domáce obchodné siete. Pastieri tam vystupujú ako dobrácki ujovia, ktorí so šťastím objavujú hľadaný výrobok, či správnu sieť obchodov. Z tohto súčasného konzumného konca je obraz dobrého pastiera nepoužiteľný.

Generácie našich predkov ale poznali rozdiel medzi gazdom rozvíjajúcim svoje vlastné hospodárstvo a najatým robotníkom na poli, pre ktorého pole predstavovalo len zdroj obživy. A to je práve ten rozdiel, ktorý spomína aj dnešné evanjelium: rozdiel medzi skutočným pastierom, ktorému záleží na jeho ovciach a najatým strážcom. Najatý strážca viac myslí na seba, na svoj vlastný prospech a v prípade nebezpečenstva uteká. Ozajstný pastier, ktorému ovce naozaj patrili, boli jeho, nielen žil zo svojej práce: ešte viac ho naplňovalo poslanie, ktorému žil. Pre neho to bolo niečo, čo mu dodávalo aj pocit hrdosti.

A práve to je potrebné v cirkvi aj dnes. Aj dnes chceme zažiť v cirkvi Krista viditeľnejšie, chceme ho všetci aj dnes zakúsiť ako dobrého pastiera – či už v osobe biskupa, alebo kňaza. Možno ste si všimli, že u nás, v katolíckej cirkvi sa – viac ako v tých protestantských – zdôrazňuje aj to viditeľné - to, čo môžeme vnímať aj svojimi zmyslami. Tak sú pre nás sviatosti viditeľným znakom inak neviditeľnej milosti. Nielen sviatosť krstu, birmovania, ale aj sviatosť zmierenia a eucharistie na ktoré sa pripravujú aj naše prvo-prijímajúce deti. Rovnako napr. svätená voda nám je symbolom života, ktorý dáva vieru. Dym kadidla je zase viditeľným symbolom modlitby, ktorá stúpa smerom dohora – od nás k Bohu.

A podobne aj sviatosť kňazstva je, chce byť viditeľným sprítomnením dobrého pastiera, Ježiša Krista. Kňaz v katolíckej cirkvi sa nechce uspokojiť len s úlohou kazateľa, ako je tomu v protestantských

cirkvách. Mal by aj bytostne naznačovať niečo z toho vzťahu, ktorý mal Kristus k nám, svojim učeníkom. Nemá byť len najatým pastierom, ale má byť sprítomnením toho vzťahu, o ktorom hovoril Kristus.

To nie je ľahké, o tom sa môže presvedčiť každý, kto sa snaží byť nositeľom tejto služby. Často si uvedomujeme, že Kristus bol len jeden, že ani všetky naše sily nestačia na jeho úplné sprítomnenie. A predsa cirkev sa nechce rozlúčiť s predstavou dobrého pastiera, nechce, aby sa z kňaza stal len profesionálny kazateľ, len najatý strážca.

Jánovo evanjelium, ktoré obraz dobrého pastiera rozvíja a z ktorého čítame počas veľkonočného obdobia, nám zároveň všetkým, teda nielen vysväteným kňazom, ale všetkým ktorí krstom majú účasť na Kristovi a jeho kňazstve, ponúka aj určitú pomoc. Práve toto evanjelium obsahuje ďalší dôležitý obraz: a tým je Ježišov otvorený bok. Otvorený, prebodnutý bok Ježiša na kríži pripomína jeho otvorenosť, ale zároveň aj zraniteľnosť, z ktorej otvorenosť vzniká.

Ježiš aj nás, všetkých kresťanov, a kňazov osobitne posielal k druhým ľuďom vyzbrojených nie našou domnelou dokonalosťou, nie ako nejakých supermanov, ale práve naopak: ako tých, ktorí sú si vedomí aj svojich vlastných chýb, nedokonalostí. Tie sú často naším otvoreným bokom, našou slabinou. Ale zároveň nám pripomínajú, že nám nesmie chýbať otvorenie sa voči druhým a voči Bohu. Paradoxne práve naše nedokonalosti nám pomáhajú otvárať sa viac voči životu. Nie tým, že by sme si ich mali nejako pestovať, ale tým, že nás vedú k určitej duchovnej pokore v spoločenstve iných.

A tak aj dnes prosíme za to, aby cirkev, ktorá je celá poznačená Kristovým kňazstvom, aby sme my všetci boli aj v dnešnom svete nositeľmi tých skutočných vzťahov, ktoré sú síce náročné, ale zároveň preto aj krásne.

Viliam Arbet